

De
glanzende
Thijs Goverde stad

illustraties van Charlotte Dematons

Voor Hanneke, en niet zonder reden

Lees ook :

De wraak van de meesterdief

De jacht op de meesterdief

De hand van de meesterdief

De purperen koningsmantel

De zwijnenkoning

Het teken van de heksenjagers

De ongelofelijke Leonardo

Het witte eiland

Het bloed van de verraders

Donderkat

www.uitgeverijholland.nl

www.thijsgoverde.nl

Uitgeverij Holland - Haarlem

Omslagontwerp: Charlotte Dematons

Omslagtypografie: Ingrid Joustra

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Thijs Goverde, 2011

ISBN e-boek 9789025112271

ISBN papieren boek 9789025111656

NUR 283

Hoofdstuk 1

De kinderen luisterden ademloos. Ze zaten hutje-mutje bij elkaar in het schemerige huisje van Oude Per en luisterden. Het rook een beetje vies in dat huisje, maar dat gaf niet want de kinderen stonken zelf ook. Ze gingen nooit in bad, want het dorpje Twaalfhuizen had gebrek aan water.

En niet alleen aan water. Er was ook geen geld en geen dokter en geen school en geen speelgoed. Televisies, computers, telefoons? Niemand in Twaalfhuizen had er ooit van ge-hoord.

Behalve Per.

Per was oud en krom en hij wist alles over vroeger, want daar kwam hij vandaan. Uit vroeger. Hij vertelde er graag over, en de kinderen luisterden ademloos. Hoe hij, als Piep-jong Perretje, nog ridders had zien rijden. En cowboys en indianen en piraten, en hij had gevaren op het grote schip Titanic. Hij had de holbewoners gezien, die met hun knuppels zwaaiden en op mammoeten reden, op weg naar de oorlog. De grote oorlog tegen de Romeinen. De holbewoners hadden gewonnen, natuurlijk, want die hadden een grote ketel met toverdrank. Daar was Per zelfs nog in gevallen, in die ketel.

Sindsdien kon hij niet meer dood: daarom was hij zo oud.

‘Echt waar?’ vroegen de kinderen, ‘is dat echt waar allemaal?’

‘Jazeker,’ bezwoer Oude Per, ‘als ik zou liegen, ontplofte mijn hoofd.’

De kinderen renden naar hun moeders, om te vragen of het allemaal echt waar was.

‘Ach,’ zeiden de moeders, die druk bezig waren met andere dingen. Met het werk van alledag, dat om hen heen hing alsof het een gebloemde schort was: eten maken, geiten voeren, was doen, aardappelveld gieteren. ‘Ach, Oude Per vertelt zoveel. Je moet niet alles geloven.’

De kinderen knikten. Ze geloofden Oude Per niet meer.

Behalve Sooike. Sooike kwam de volgende dag terug voor nog

meer verhalen. En de dag daarna weer, en de dag dáárna. En hij geloofde alles.

Sooike was namelijk... hoe moet je dat zeggen? In het dorp zeiden ze: 'Die Sooike, die heeft het wiel niet uitgevonden.'

Daar hadden ze gelijk in, maar het was niet helemaal eerlijk want zelf hadden ze het wiel ook niet uitgevonden. Het bestond al vijfduizend jaar. En als het wiel niet zou bestaan, dan zou niet één van de Twaalfhuizen het kunnen verzinnen.

Want de mensen van Twaalfhuizen waren dom, de een nog erger dan de ander. Boebe, die de hele dag met zijn tong uit zijn mond het verkeer stond te regelen – terwijl er geeneens verkeer *was*, want er liep maar één weg door Twaalfhuizen en daar kwam nooit iemand langs – Boebe was de allerdomste. En de één-na-domste was Sooike. Vond iedereen.

'Hij is niet dom, hij is *puur*,' zei zijn moeder. 'Heel onschuldig. Heel *eigen*.'

'Te stom om voor de duvel te dansen, zul je bedoelen,' zei z'n vader.

Oude Per was de enige die het begreep: 'Sooike *kan* wel denken, maar hij denkt aan de verkeerde dingen.'

En zo was het ook.

Sooike dacht niet aan het onkruid dat hij wieden moest. Of aan de geit waarop hij passen moest. Sooike dacht aan avonturen. Avonturen zoals de verhalen van Per. Dat Per met een heus geweer had geschoten, in de oorlog. Mis natuurlijk, expres mis, want Per was geen moordenaar. Dat Per, in een klein gammel bootje, vijf mensen had gered bij een watersnood. En dat Per ooit, vanuit de verte, de Glanzende Stad had gezien. Daar hoefden de mensen nooit te werken, want ze hadden machines, talloze machines, glimmend en machtig, die alles deden wat je maar wilde. Machines om te maaien en te zaaien, om te rekenen en lezen en schrijven, machines om te rijden als je niet wilde lopen, te varen als je niet wilde zwemmen. Zelfs machines om te vliegen, als je daar toevallig zin in had.

Ja, de mensen wóónden daar in machines, want hun huizen hadden glanzende daken om Elektriek mee te maken. De geheimzinnige Elektriek, die alle machines liet draaien.

Mooie verhalen, maar het meest hield Sooike van de hele grote avonturen.

Zoals de jonge tovenaarsleerling, die in zijn eentje de Duistere Heer versloeg.

En de twee dwergen, niet groter dan kleuters, die op reis gingen naar het Land van het Kwaad. Ook om de Duistere Heer te verslaan. En de timmermanszoon die de woestijn inging om veertig dagen lang te vechten met de Duistere Heer.

‘Was dat elke keer dezelfde?’ vroeg Sooike op een dag. Al meer dan twee jaar was hij de enige die nog naar het huisje van Per ging. Het was er halfdonker en het rook vies, maar je had er in elk geval geen last van de zon. De zon die elke dag vanuit een wolkenloze hemel met zijn woest brandende stralen op het dorp en zijn bewoners inbeukte.

‘Dezelfde wat, knul?’ antwoordde Oude Per.

‘Dezelfde Duistere Heer,’ zei Sooike. ‘In alle mooie avonturen komt een Duistere Heer voor. Is dat steeds dezelfde? Of zijn er verschillende Duistere Heren?’

De stem van Oude Per daalde tot fluisterton. In het schemerduister van zijn huisje klonk het geheimzinnig en samenzwerderig. Alsof ze iets bespraken wat niemand mocht horen, iets wat hen in grote problemen kon brengen. ‘Dat weet zelfs ik niet,’ zei hij. ‘Sommige mensen zeggen dat elke tijd zijn eigen Duistere Heer heeft. Anderen zeggen dat er maar één is, die telkens een andere naam kiest, en een andere vorm. Of dat er een boze geest is, die in elke tijd opnieuw een mens uitkiest om zijn toverkrachten aan te geven. Diegene wordt dan de Duistere Heer. Eén ding is zeker: er is altijd een Duistere Heer geweest, en hij zal ook altijd terugkeren. En altijd weer moet hij bestreden worden.’

‘Nu ook?’ vroeg Sooike. ‘Is er nu ook een Duistere Heer?’

‘Ja,’ zei Oude Per. ‘Er is een Duistere Heer. En ook nu moet een

held hem bestrijden.'

Niemand weet waarom Per dat zei. Misschien alleen om het spannend te maken. Misschien omdat hij, in de loop der jaren, in zijn eigen verziensels was gaan geloven. Of omdat Sooike de laatste was die nog luisterde. Misschien was Per bang dat er niemand meer zou komen als Sooike wegging, en daarom vertelde hij maar verder en verder zolang Sooike hem aankeek met zijn ernstige, wijddopen luchtblauwe ogen. Ze stonden iets te dicht bij elkaar, die ogen, en dat gaf Sooike een dwaas uiterlijk.

Maar achter die ogen woonden allerlei gedachten. Gedachten die door Pers gezwets helemaal de verkeerde kant op werden gejaagd.

's Avonds in bed dacht Sooike: en als *ik* met de Duistere Heer zou moeten vechten? Hoe zou ik dan... wat zou ik dan... Ach nee, onzin! De Duistere Heer heeft heus wel wat beters te doen. Die moet het Land van het Kwaad besturen. En zo. Die houdt zich helemaal niet bezig met kleine jongetjes zoals ik.

Behalve, schoot het door hem heen, behalve met ééntje. Sooike zat meteen rechtop in bed. In ieder verhaal dat hij kende was er één enkel iemand die de Duistere Heer kon verslaan. De tovenaarsleerling, de zoon van de timmerman, het dwergje zo groot als een kleuter... Altijd een klein en onbelangrijk iemand. Dat wil zeggen, iemand die klein en onbelangrijk léék. In het echt was je dan natuurlijk degene die was uitverkoren. Zo heette dat: uitverkoren. Als jij de enige was die de Duistere Heer kon verslaan.

Sooike probeerde het zich voor te stellen. Hoe dat zou zijn, als je uitverkoren was.

Afschuwelijk! Opgejaagd te worden door de Duistere Heer en zijn spionnen. Steeds vluchten voor je leven, door het droevige veen en de droge, verlaten woestenij en de wijde wereld daarachter. Al je vrienden die akelig dood worden gemaakt, alleen maar omdat ze jouw vrienden zijn.

Ik hoop maar, dacht hij, dat ik nooit uitverkoren word.

Morgen zal ik aan Oude Per vragen of je dat kunt weten. Of je uitverkoren bent of niet.

Hoofdstuk 2

De morgen kwam en Sooike ging niet naar Oude Per. Geen tijd. Hij moest op de geit passen.

De geit was een meisjesgeit maar ze had een jongensnaam: Sancho. Lichtgrijs was ze, met donkergrijze vlekken. Soms wordt er gezegd dat geiten slechtgehumeurd zijn. Of boos-aardig. Of gulzig. Sancho was het allemaal, en ze was nog lui ook. Ze vond het flauwekul om helemaal naar de weide te lopen, terwijl er vlakbij huis een veld was, vol met het lekkerste eten.

Dat veld was het aardappelveld en als je het hek ook maar tien tellen open liet staan, stond Sancho al tot haar knieën in de planten. Ze rukte ze met haar tanden uit de grond en vrat zich er ziek aan.

Planten stuk, dus minder aardappels.

Dus honger, de komende winter.

Hoe langer Sancho vrat, hoe meer honger.

Daarom had Sooike een stok gekregen van zijn ouders.

‘Als de geit aan de piepers zit, sla je d’r op d’r falie,’ zeiden ze. ‘Doen wij ook altijd.’

‘Ja,’ zei Sooike, maar hij deed nee. Want slaan is zielig.

Sancho kon uitvreten wat ze wilde. Het enige wat Sooike deed, was vriendelijk vragen: ‘Zou je daar alsjeblieft mee op willen houden? Dan neem ik je mee naar het weiland! Daar staan grasjes, misschien wel, en heel veel heerlijke distels en brandnetels, hmmm!’

Ja, dacht Sancho, ik ben daar gek. En ze vrat lekker door. Twee weken honger... drie...

‘Alsjeblieft, lieve Sancho,’ smeekte Sooike. ‘Anders gaan we dood van de honger als het straks winter wordt!’ Hij klopte het dier zachtjes op de rug.

En precies op dat moment, zonder dat Sooike er iets van merkte, was er een wesp. Een lelijke gemene steekwesp, die Sancho stak op de pijnlijkste plek. Aan de achterkant. In de poeperd.

Vreselijke pijn!

De geit schrok zich dood, mekkerend schoot ze het aardappelveld uit en ze durfde er nooit meer terug te komen. En het mooie was: ze dacht dat Sooike het gedaan had, die verschrikkelijke kontsteek.

Met dat zachte klopje op de rug, op een geheimzinnige manier, een vreselijke pijn-toverij.

Wat weet een geit nou helemaal? Hoe moet een geit weten dat jongetjes geen pijn-tover hebben?

Vanaf die dag had ze ontzag voor Sooike.

Als Sooike zei: 'komen', dan *kwam* Sancho. Anders zou er weer zo'n gruwelijke toversteek gebeuren.

En als Sooike zei: 'weg uit de aardappels', dan maakte Sancho dat ze wegwam. Zo bang was ze.

Maar Sooike wist het niet. Sooike dacht: Sancho doet alles wat ik zeg, omdat ze me zo *aardig* vindt. Omdat ik de enige ben die haar niet slaat met een stok. Hij sloeg zijn arm om het beest heen en fluisterde: 'Blijf maar bij mij, dan zal ik je geen pijn doen!' Hij bedoelde het lief, maar de geit verstond het als een dreigement en ze durfde nooit meer een stap uit Sooikes buurt te zetten.

Als de mensen hen zagen lopen, zo samen naar de weide, dachten ze: ach, wat zijn die twee dol op elkaar... zoiets hebben we nog nooit eerder gezien.

Dat komt door het grote begrip van mijn zoon, geloofde Sooikes moeder. Hij heeft een goed gevoel voor dieren.

De rest van het dorp dacht juist: Sooike is zó dom, dat zelfs de geit nog slimmer is. Daarom wil Sancho de hele tijd bij hem zijn – een geit wil zich ook wel eens intelligent voelen.

Kortom: iedereen dacht wat anders, en niemand had gelijk.

Meestal gaat dat zo, in de wereld.

In elk geval was het Sooikes werk om de geit naar het weiland te brengen. Dat deed hij dan ook iedere dag, en als hij thuiskwam had zijn moeder soms nog wat klusjes voor hem. En als er klusjes waren, kon hij niet naar Oude Per.

Twee weken lang. Twee hele weken kon hij niet vragen: 'Hoe kun je eigenlijk weten of jij de Uitverkorene bent?'

En na die twee weken hoefde hij het niet meer te vragen. Want dat was de ochtend, de verschrikkelijke ochtend dat de vreemdeling in het dorp kwam.

De geheimzinnige vreemdeling met de motorfiets.

Een mirakel van een motorfiets, minstens honderd jaar oud, talloze keren overgeleverd en gerepareerd. Soms gerepareerd zoals het hoort, met echte stukjes motorfiets, maar meestal rommelig, met ouwe zoi. IJzerdraadjes, elastiek en flessenkurken. Je kon nauwelijks nog zien dat het een motor was. Maar dat was het wel, en het ding reed ook nog. Een mirakel.

De man die erop reed was niet minder vreemd. Hij was groot en gespierd. Je kon ze zien, zijn spieren, want zijn lange leren jas hing open en wapperde in de wind, en daaronder zat zijn blote bovenlijf. Hij had een korte, blonde baard en lange blonde haren. Hij had een ouderwetse vliegeniersbril op en een soort helm, waar allerlei draadjes en antennes en piepkleine lampjes uitstaken. De lampjes flitsten en knipperden, de antennes draaiden en alles bij elkaar zoemde het zachtjes.

Dat kon je duidelijk horen toen de geheimzinnige motorman ronkend en pruttelend tot stilstand was gekomen.

Alle kinderen uit het dorp lieten hun werkjes in de steek. Aardappelen bleven ongeschild, wasgoed bleef smerig, emmers werden leeg op de grond gekwakt. Iedereen rende naar de straat om te kijken naar die wonderlijke kerel met zijn flitsende helm en zijn walmende motor.

Helemaal vooraan stonden Sooike en Sancho. Allebei met hun mond wijd open.

Die van Sooike stond open in een wijde gaap van verbazing.

Die van Sancho stond open omdat ze een stukje van de lange leren jas probeerde te knabbelen.

De man lachte bulderend en gaf haar een tik op de neus.

Alles aan de motorman galmde van het avontuur. Zijn eigenaar-

dige helm, zijn overweldigende spieren, zijn leren jas die zo groot was als een riddermantel en vooral zijn motorfiets. Jaaaah, zijn motorfiets!

Sooike wist best wat een motorfiets was, want Oude Per had erover verteld. Maar in alle negen jaren van zijn leven was er nog nooit een motorfiets door Twaalfhuizen gereden.

Voor Sooike was een motorfiets hetzelfde als een ridder, of een cowboy of een dinosaurus.

En het werd almaar avontuurlijker, want de man vroeg de weg naar de Roestbergen.

De Roestbergen! Sooike hikte van de spannende schrik. In Twaalfhuizen zag je ze de hele dag, de Roestbergen, in de verte achter de dorre vlakte en het heuvelland. Maar je dacht er niet aan en je ging er niet naartoe. Anderen wel: vroeger waren er honderden vreemdelingen door het dorp Twaalfhuizen gekomen, op weg naar de bergen. Op zoek naar schatten. Sommigen hoopten de bergen over te steken en de Glanzende Stad te bereiken. Daar lag de hele rijkdom van het mensenras opgeslagen, zeiden ze.

Ze reden naar de bergen op ezeltjes en ossenwagens, op vurige paarden of op de rug van uitgemergelde slaven, maar de meesten gingen gewoon te voet.

Dat was vroeger; nu ging er zelden meer iemand die kant op.

Want van al degenen die de reis hadden ondernomen, was er nooit één teruggekeerd.

Hoofdstuk 3

‘Hoe is de weg?’ vroeg de motorman. ‘De weg naar de Roestbergen?’

‘Makkelijk zat,’ zei Oude Per. ‘Zie je die bergen daar in de verte? Roodbruin, beetje roestkleurig? Nou, dat zijn ze. Die kant op dus. Graag gedaan en als je nog meer van die moeilijke vragen hebt: stel ze gerust. De vriendelijke mensen van Twaalfhuizen staan altijd tot je dienst.’

De motorman keek om zich heen. Nu pas bedacht hij dat je de schamele verzameling huisjes, die hier langs de weg stond, een ‘dorp’ zou kunnen noemen.

Twaalfhuizen. Een dichterlijke naam, vol overdrijving, want er waren twee huizen ingestort en nu stonden er nog maar tien.

Het stond op geen enkele kaart, maar voor de mensen die er woonden was het de hele wereld, want ze gingen nooit ergens heen.

De vreemdeling staarde fronsend in de richting van de Roestbergen. ‘Ja,’ zei hij, ‘daar staan ze. Dat had ik al gezien, mijne heren, want ik ben niet blind en ook niet debiel. En als ik *wel* blind was geweest, dan had ik niet naar de weg gevraagd want een blinde, mijne heren, een blinde kan niet motorrijden. In ieder geval niet lang achter elkaar. Tot de eerste bocht, zo ongeveer, en daarna heet het geen ‘rijden’ meer. Daarna heet het ‘ongeluk’. En als ik debiel was geweest, dan had ik niet eens naar de Roestbergen *gewild*. Dan was ik gewoon hier komen wonen want ik denk dat ik me erg thuis zou hebben gevoeld.

Maar u gaf wel het goede antwoord, waarde heer, maar op de verkeerde vraag. Ik wilde niet weten *waar* de weg is, maar *hoe* de weg is. Kun je er met de motor op rijden?’

‘Geen idee,’ zei Moema. Moema was de grootste vrouw van het dorp, en de sterkste. Haar vlezige armen waren geweldig gespierd geworden door haar krachtige manier van de was uitwringen. Ze

kon met één hand een geit uit het aardappelveld gooien. Omdat ze zo sterk was was ze de baas van het dorp, wanneer de mannen er niet waren (en ook wanneer de mannen er wel waren, maar als je dat hardop zei werden de mannen boos.) ‘Wij gaan die kant niet op,’ zei ze nors. ‘Wij hebben daar niks te zoeken.’ Meer zei ze niet, maar ze bedoelde: mensen die naar de Roestbergen willen gaan, die deugen niet.

Oude Per, die de oudste was en dus ook een beetje de baas (tenminste, dat vond hij zelf) voegde eraan toe: ‘En als er al een weg zou zijn, dan had je er nog niks aan want een benzinepomp is er zeker niet!’

De motorman keek hem bedachtzaam aan en zei: ‘U bent óf heel oud, óf heel geleerd – de meeste mensen zijn al lang vergeten, dat er ooit zoiets als benzine bestond. Maar wat heb je aan kennis, of levensjaren? Wijsheid kun je niet eten, mijne heren! Kennis is macht, wordt er wel eens gezegd. Dat kan best waar wezen, maar kennis is in elk geval géén geitenkaas en als je honger hebt, dan heb je toch echt meer aan geitenkaas. En wat die benzine betreft, maakt u zich over mij maar geen zorgen, mijne heren!’ Hij wees met zijn duim over zijn schouder; achter op de motor zat een grote glimmende bak, waar allerlei buisjes in- en uitliepen. Aan de zijkant zaten knopjes en wijzerplaten.

‘Wat is dat?’ vroeg Oude Per nieuwsgierig.

‘Een apparaat,’ zei de motorman.

‘Wat voor apparaat?’ hield Per vol.

‘Een geheimzinnig apparaat,’ zei de motorman kortaf.

‘Ja maar wat voor een...’ wilde Per beginnen, maar Moema vond het gesprek te lang duren. ‘Nou,’ zei ze hard, ‘klim dan maar op je apparaat en rij lekker naar de Roestbergen.’ Ze wapperde vaag met haar kolossale hand in de richting van het gebergte. ‘Tot ziens, zou ik zeggen. Maar dat zeg ik niet want we zien je nooit meer terug.’

‘We zullen zien, mijne heren,’ zei de motorman. ‘We zullen zien! Ik ben zeer zeker niet van plan hier ooit nog terug te komen, maar

er is ook nog zoiets als domme pech. Op sommige dagen denk ik zelfs dat er op deze wereld *niets anders* is dan domme pech. Het definitieve oordeel volgt nog, mijne heren, daarvoor moet ik eerst de hele wereld gezien hebben, nietwaar? Aan het werk dus. Aan het werk! Met een ontzagwekkend gebrul, als een groot beest uit de oude tijden, kwam de motor in beweging.

De kleinste kinderen doken weg achter de bloemenschort van Moema, maar Sooike niet. Sooike bleef staan staren met zijn smoel wijd open.

Dat was niet verstandig, want de grote motor schoot ervandoor en wierp een kolkende wolk van stof in het rond.

Happp, recht in Sooikes keel. Akkch! Akkchakkach! Sooike kuchte en rochelde en spuugde zo hard en zo snel als hij kon, maar tegen de tijd dat hij het stof uit zijn ogen had geveegd was de motor al niet meer te zien.

De kinderen gingen terug naar hun klusjes en ook de vrouwen gingen weer aan het werk. Alleen Sooike bleef staan. Hij staarde naar de verte, waar de motor verdwenen was, en hij dacht aan avonturen. Aan geheimzinnige apparaten en de Benzine uit de vergeten tijd van vroeger. Aan de gevaarlijke Roestbergen. Aan... 'Hé,' zei Moema bars. 'Ik weet niet of je 't weet, maar je geit staat in het aardappelveld.'

Oh ja. 'Sancho! Hier komen, meidje! Anders... eh...' Hij knikte met zijn hoofd in de richting van Moema. 'Anders wordt Moema boos', bedoelde hij. Maar Sancho zag hem niet knikken. Daarom dacht ze dat hij bedoelde: anders prik ik weer zo gruwelijk in je kont. Ze galoppeerde zo haastig het veld uit, dat ze de motorfiets had kunnen inhalen, als ze even had doorgezet. Maar ze hield keurig netjes halt voor de voeten van haar baasje. Die legde een arm om haar schouders en nam haar mee naar het weiland.

Tenminste, dat was hij van plan. Eerlijk waar.

Maar zijn voeten liepen verkeerd. Want het weiland lag aan de weg, de lange weg naar de Roestbergen waarover de motorman was verdwenen, en Sooike liep het weiland voorbij. Verder van

het dorp dan hij ooit gegaan was. De motor achterna. Hij kon hem nooit inhalen, dat wist hij zelf ook wel. Een jongetje dat sneller gaat dan een motor? Ondenikbaar. Maar met wat geluk kon hij de stofwolk nog zien. In de verte, aan de overkant van de droge vlakte. En dan kon hij tegen zichzelf zeggen: daar, te midden van die stofwolk, daar gaat een avonturier. Een geheimzinnige held die de wijde wereld heeft gezien. Iemand over wie ze verhalen zullen vertellen, later als hij dood is. Misschien is hij zelfs wel degene die de Duistere Heer zal verslaan in deze tijd.

Dat was – eerlijk waar – alles wat Sooike van plan was. Naar een verre stofwolk kijken en zuchten van de dorst naar avontuur. En dan terug naar huis.

Maar hij zag geen stofwolk.

Wat hij zag was de motor, die stilstond aan de kant van de weg. De man liep ernaast, scharrelend alsof hij iets verloren had op de grond.

‘Weet je, Sancho,’ zei Sooike, ‘mensen helpen is altijd goed. We zullen eens kijken of die man een probleem heeft.’

Sancho vond dat geen goed idee. Ze was wel geit, maar niet gek. Ze had al vaak genoeg gezien hoe mensen elkaar bedanken voor hulp in de nood. Met een schop voor de kont, na-meljk.

‘Mèèèh,’ waarschuwde ze, maar Sooike begreep haar niet.

Ze gaf hem een paar duwtjes met haar kop.

‘Nu even niet knuffelen, mal beest,’ zei Sooike. ‘Baasje moet die meneer gaan helpen.’

En daar gingen ze, de jongen en zijn geit, de ellende tegemoet.

Hoofdstuk 4

Het duurde wel een half uur, voor ze er waren. De motorfiets was minder dichtbij dan Sooike gedacht had; de vlakke was werkelijk heel vlak, en je kon er ver kijken.

Uiteindelijk waren ze dichtbij genoeg om te zien wat de motorman aan het doen was.

De motorman plukte gras.

Hij propte de droge, verdorde sprietten met handenvol tegelijk in het geheimzinnige apparaat achter op zijn motor. Af en toe plukte hij ook, voorzichtig tussen duim en wijsvinger, een distel. Ook die verdween in het apparaat, samen met een paar plukken mos en een uitgedroogde tuimelstruik.

‘Wat doet u daar?’ vroeg Sooike.

‘Ik maak benzine,’ antwoordde de motorman.

‘Wat is dat eigenlijk?’ vroeg Sooike.

‘Drinken voor een motor,’ zei de man. ‘Het is gemaakt van dooie planten; planten die miljoenen jaren onder de grond hebben gelegen. Maar zoveel tijd, mijne heren, zoveel tijd heb ik niet! Zelfs al ging het twee keer zo snel – laten we zeggen vijf miljoen jaar in plaats van tien – dan nóg ging ik er niet op zitten wachten. Aan het werk, mijne heren!’ Met veel kracht duwde hij het deksel van het overvolle apparaat dicht.

Hij keek op een wijzerplaatje aan de zijkant van het apparaat en vloekte binnensmonds. Een keer of drie tikte hij met zijn knokkels tegen de wijzerplaat aan en sloeg met zijn vlakke hand op het apparaat. Hielp niks. De wijzer bleef staan waar hij stond.

Somber staarde de motorman naar het wijzertje. Hij zei helemaal niets; Sooike en zijn geit was hij alweer vergeten.

Na een tijdje schraapte Sooike zijn keel en zei voorzichtig: ‘Meneer? Mag ik u iets vragen? Bent u op een avontuur?’

De motorman keek hem traag aan. Hij glimlachte. Diep in Sooi-kes dwaze, te dicht bij elkaar staande ogen las hij een verlangen.

Een hevig verlangen naar de grote wereld. Het verlangen om méér te zijn dan een dom boerenjoch. Om ver van huis te gaan, en de wereld te leren kennen. En helemaal onder in die ogen, diep onder de dommigheid, lag er ook het verlangen dat de wereld hém leerde kennen. Dat iedereen elkaar zou vertellen over de jonge held. Een onwaarschijnlijke held, niet meer dan een eenvoudig kind – maar toevallig wél degene die... die... tja, die *wat*, eigenlijk? Die de wereld gered had?
Zoiets, waarschijnlijk.
Kortom: dit jongetje had een diepe dorst naar avontuur.

Handig om te weten, dacht de motorman.

Nu is het nodig om één klein dingetje over de motorman te vertellen.

De motorman was een rotzak. Hij dacht alleen aan zichzelf. Als hij een ander kon bedriegen of bestelen, dan liet hij zich niet tegenhouden door medelijden of fatsoen. Medelijden en fatsoen waren voor slappelingen en zachte eitjes.

We leven in een harde wereld, vond de motorman. En als er een botsing is tussen de harde wereld en een zacht eitje, dan is dat pech voor het eitje.

En ik, dacht de motorman, ik ben zo hard als de wereld.

En dít zachte eitje is voor mij.

Hij knikte bedachtzaam en zette het op een liegen. ‘Of ik op een avontuur ben? Ja, zo zou je het wel kunnen zeggen, denk ik. Het is in ieder geval gevaarlijk.’

Sooikes ogen begonnen te glimmen. ‘Gevaarlijk?’ vroeg hij. ‘Be-doelt u: gewoon gevaarlijk? Of heel, heel, heel erg gevaarlijk?’

Ach, dacht de motorman, waarom niet? Hij knikte ernstig: ‘Heel, heel, heel erg gevaarlijk.’

Sooike boog zich voorover en fluisterde: ‘Heeft het te maken met de Duistere Heer?’

Duistere Heer? Wat was dat nu weer voor flauwekul? De motor-

man had nog nooit van zo iemand gehoord. Maar hij boog zich naar Sooike toe en fluisterde in diens oor: 'Dat mag ik niet vertellen.'

Dat betekent *ja*, dacht Sooike opgewonden. Dat snap ik heus wel. Ik ben niet dom of zo! Zijn hart klopte in zijn keel. Zat hij daar opeens midden in een avontuur! Het grootste avontuur dat er bestond: het gevecht tegen de Duistere Heer.

'Ik snap het wel,' zei hij met zijn verstandigste gezicht. 'Ik snap het wel. U mag het niet vertellen omdat de Duistere Heer overal spionnen heeft.'

'Spionnen,' knikte de man. 'Overal.'

'Maar mij kunt u wel vertrouwen hoor!' verzekerde Sooike hem. Potduuzend, dacht de man. Natuurlijk kan ik jou vertrouwen, dat zie ik van een kilometer afstand. Je bent veel te dom om te liegen. Het komt niet eens bij je op dat *ik* zou kunnen liegen – zo maak je het mij wel héél makkelijk. Ik zou me d'r haast voor gaan schamen.

Maar ja: schaamte is voor zachte eitjes.

Hij bekeek Sooike van zijn kruin tot zijn tenen en deed alsof hij diep nadacht.

'Ik denk dat ik je inderdaad kan vertrouwen,' zei hij ten slotte. 'Daarom wil ik je iets vragen.'

Sooike knikte woordeloos. *Hem* iets vragen! In Twaalfhuzen werd hem nooit iets gevraagd. Ja: 'Ben je nou helemaal gek geworden?' Dat soort vragen wel natuurlijk. Maar nooit vragen zoals: 'Zou je dit of dat voor me willen doen?' Vergeet het maar! Alleen maar: 'Doe dit of dat, en schiet eens een beetje op verdorie.'

Dus de motorman mocht hem alles vragen. Graag zelfs.

'Hebben jullie in het dorp een waterput?'

Oh. Dat was wel een héle eenvoudige vraag. Viel toch een beetje tegen.

'Nee. Hebben we niet. Al ons water komt uit het veen.'

'Uit het *veen*?' vroeg de man verbijsterd.

'Hm-hm,' knikte Sooike. 'Dat is een soort moeras. De mannen

halen het water eruit. Daarna maken ze het water schoon, zodat wij het kunnen drinken, en de aardappels begieten en zo.'

Potduuzend, dacht de motorman weer. Wat een hels karwei! Hij werd duizelig bij de gedachte alleen al. Dag in dag uit zo vreselijk hard werken, alleen om te kunnen overleven!

Hard werken, dat was niet bepaald een hobby van de motorman. Hij was er ook helemaal niet geschikt voor, vond hij zelf.

Gelukkig had hij weer wél veel talent voor het bedriegen en bestelen van hardwerkende mensen.

Zo zien we maar weer dat het allemaal mooi geregeld is in de wereld. Iedereen is wel ergens goed in, dus er is voor iedereen een plaatsje onder de zon.

'Goed,' zei de motorman, 'geen put dus, maar wel water. Zou jij me een paar flessen met water kunnen brengen? Mijn apparaat heeft dat nodig, om benzine te maken.'

Oei! Sooikes gezicht maakte een bezorgde frons. Water was hard werken, en het dorp was er zuinig mee. Moema waakte over het Waterhuis als een valse leeuw. Zomaar een paar flessen water aan een vreemdeling geven? Dat zou ze nooit goed vinden.

Sooike moest het slim aanpakken. Daarom keek hij ook zo bezorgd: hij was niet zo goed in slim, dat wist hij heus wel.

'Ik pas zolang wel op je geit,' bood de motorman aan.

'Mèèèh!' riep Sancho geschrokken. Zij had allang gezien wat deze man van plan was. Het was een plan waar de woorden 'gebraden geitenvlees' een belangrijke rol in speelden. Ver-reweg haar minst favoriete soort plan.

Haar gemakker bracht Sooike op een idee. Op het gebied van sluwheid was het maar heel, heel matigjes, maar in vergelijking met Sooikes gewone gedachten was het buitengewoon briljant.

Hoofdstuk 5

‘De geit heb ik nodig,’ zei Sooike, ‘voor mijn plan. Dus u hoeft niet op haar te passen hoor, meneer.’

‘Zeg maar Mex,’ zei de motorman.

‘Mex,’ zei Sooike.

‘En hoe heet jij?’

‘Sooike. En dit is Sancho.’

‘Sancho? Is dat geen jongensnaam?’

‘Ja,’ zei Sooike.

‘Maar je geit is toch een meisje?’

‘Ja,’ zei Sooike.

‘Is dat niet een beetje raar? Een meisjesgeit met een jongensnaam?’

Daar moest Sooike even over nadenken. ‘Ja,’ zei hij ten slotte. Want een beetje raar was het wel.

Potduuzend, dacht de man, deze knul is zo stom als een end hout. Met een onheilsPELLende glimlach keek hij de jongen en zijn geit na, toen ze op weg gingen naar het dorp.

Oh nee, dacht Sancho toen ze voor de tweede keer langs het weiland kwam. Ik had gehoopt dat ik nu eindelijk eens kon eten.

‘Meh,’ zei ze.

‘Ja,’ zei Sooike, ‘spannend he? Ons eerste echte avontuur! We gaan water halen voor Mex. Stiekem langs Moema! Moeilijk hoor. Maar samen kunnen we het best. Ik heb al een plan.’

Hij bracht haar naar het aardappelveld en deed het hek voor haar open.

Ja dag, dacht Sancho. Denk je echt dat ik daar naar binnen ga? En dan weer zo’n steek in m’n donder krijgen zeker.

‘Nou, schiet op,’ spoorde Sooike haar aan. ‘Je moet wel het veld in, anders gaat alles mis. Erin jij!’ Hij duwde tegen haar achterkant, en Sancho stapte naar binnen. Snel deed Sooike het hek achter haar dicht. Klik klak, grendel erop – en Sancho kon er niet meer

uit.

Wat moest het arme beest hier nu weer van denken? Daar stond ze, midden in het verrukkelijke aardappelveld. Waar ze nooit in had gemogen. En nu mocht ze er niet *uit*.

Knabbelen wilde ze, knabbelen en knagen, kauwen slikken schransen, vréten wilde ze. Met haar bek vol piepers op haar rug liggen en kroelen en kronkelen tussen de planten, met hoog spartelende hoefjes van genot.

Maar ze durfde niet, ze durfde niet. Want hoe meer pret je hebt, des te erger wordt je straf.

Daar stond de arme Sancho, in het veld van haar dromen, en ze was diep ongelukkig.

Sooike was intussen naar Boebe gelopen.

‘Ho!’ riep Boebe. Hij stak zijn arm in de lucht en blies op een fluitje.

‘Wat is er?’ vroeg Sooike.

‘Verkeer van rechts heeft voorrang!’ riep Boebe.

Sooike keek eens goed naar de stoffige straat. Nergens verkeer. Ook nergens een rechts, trouwens, want Twaalfhuizen had maar één straat.

‘Ik zie niks, hoor,’ zei Sooike op geruststellende toon.

‘Ja, dát zeggen ze allemaal,’ smaalde Boebe. ‘Maar als er een ongeluk van komt, wie heeft het dan weer gedaan? Hm? Nee, wacht jij maar lekker tot het verkeer van rechts voorbij is.’

Dit kon wel eens lang gaan duren, begreep Sooike. ‘Luister,’ zei hij, ‘dit is belangrijk. Er zit een geit in het aardappelveld.’

‘Oei,’ schrok Boebe, ‘da’s niet best.’ Hij wreef over zijn voorhoofd. Wat een dag, wat een dag. Nog geen drie uur geleden kwam er een motor langs en nu zat er weer een geit in de aardappels! Het was toch niet te geloven, zeker? Soms gebeurde er zes weken niks en nu opeens weer twee dingen op één dag! Boebe kreeg er een beetje hoofdpijn van.

‘Je moet naar Moema gaan,’ drong Sooike aan. ‘Die kan geiten gooien.’

‘Ik?’ vroeg Boebe. ‘Waarom moet *ik* dat doen? Het is toch niet *mijn* geit?’

Oei! Daar had Sooike niet aan gedacht. ‘Eh...’ zei hij nerveus, ‘eh, ja, nee, eh eh... maar eh... dat maakt toch niks uit? Want als eh als Moema er nou achter komt? Dat er een geit bij de aardappels zat, en dat jij dat niet gezegd hebt? Wat doet ze dan, denk je?’

‘Dan gooit ze met *mij*,’ zei Boebe ongerust.

‘Precies,’ zei Sooike opgelucht. ‘Dus ga ’t maar snel zeggen.’

Boebe rende weg. Maar al na drie passen keerde hij zich om en kwam terug.

‘Waarom zeg *jij* het eigenlijk niet?’

Sooike woelde vertwijfeld door zijn haar. Wat was dit nou weer?

Was Boebe in een slimme bui vandaag, of zo? ‘Waarom *ik* het niet ga zeggen?’ herhaalde hij peinzend. ‘Omdat eh... Nou... Iemand moet toch het verkeer regelen terwijl jij weg bent, sufferd!’

‘Oh ja.’ Boebe zette het weer op een rennen. Maar ook deze keer kwam hij na drie stappen weer terug.

‘Wat nou weer!’ riep Sooike stampvoetend.

‘Ik moet je mijn fluitje nog geven. Je kunt het verkeer toch niet regelen zonder fluitje?’

‘Nou, geef op dan!’

‘Alsjeblieft.’

Dit keer duurde het wel zeven stappen voordat Boebe zich omdraaide en terugkwam.

‘We kunnen toch ook doen dat *ik* het verkeer regel terwijl *jij* naar Moema gaat om...’

‘Schiet nou o-hop,’ smeekte Sooike. ‘Die geit gaat tekeer als een beest!’

‘Het *is* ook een beest.’

‘Dat weet ik ook wel!’ gilte Sooike. ‘Schiet op!’

En eindelijk, eindelijk ging Boebe naar Moema.

Sooike sloop zo snel mogelijk naar het Waterhuis om drie flessen water te halen. En een mandje turf, want daar had de motorman ook om gevraagd.

Niemand zag hem, zeker Moema niet.

Moema zat achter de geit aan.

Rond en rond het aardappelveld renden ze.

Moema schreeuwde als een viswijf en Sancho mekkerde als een bange geit (ja, allicht). Een hels kabaal, die twee, en het hele dorp kwam kijken.

Behalve Sooike. Die sloop het dorp uit met zijn mand en zijn flessen, tevreden met zijn geweldige list.

Sancho was intussen een stuk minder tevreden. Sancho was miselijk. Dat kwam natuurlijk doordat Moema haar te pakken had gekregen en haar nu boven haar hoofd rondzwierde.

Sancho moest eigenlijk een beetje kotsen. Maar ze hield zich in, want ze dacht: straks kots ik per ongeluk op Moema. Dan wordt ze helemáál kwaad.

Juist toen Sancho zich niet meer in kon houden, liet Moema los. Daar vloog Sancho, blatend en brakend, over de hoofden van de dorpelingen heen. De helft van de dorpelingen kreeg een klets geitenkots over zich heen; die hadden behoorlijk spijt dat ze waren komen kijken.

De andere helft vond het voorval juist reuze grappig.

Oude Per zei jaren later nog: 'Die kots, die maakte het nou echt áf. Dat was zozegzegd de slagroom op de taart.'

De dorpelingen hadden het zo druk met zichzelf dat niemand meer naar Sancho keek. Die bleef een tijdje versuft liggen, krabbelde overeind en ging hinkend op weg naar het weiland. Eindelijk!

Maar wie stond haar daar op te wachten?

Sooike, met zijn mand en zijn flessen.

'Ben je daar eindelijk, suffe ouwe geit,' lachte hij. 'Kom op! De motorman wacht op ons!'

Hoofdstuk 6

Inderdaad, Mex de Motorman zat al uren te wachten. In die tijd had hij zijn plannetje nauwkeurig uitgewerkt. Hij had een manier bedacht om Sooike met zich mee te lokken.

Natuurlijk was hij veel groter en sterker dan Sooike; hij had die kleine sufferd makkelijk een paar klappen kunnen verkopen en hem gewoon kunnen meeslepen.

Maar zo was hij niet. Hij zou heel verontwaardigd zijn geweest, als iemand het hem had voorgesteld. 'Wat denk je wel?' zou hij hebben geroepen. 'Ik heb een *hekel* aan geweld. Geweld is voor de dommen en wanhopigen, mijne heren! *Ik* gebruik mijn verstand. Mijn eigen verstand, en de dwaasheid van de zachte eitjes. Alleen wie dom is, of ijdel, of hebberig, die laat zich bedriegen. En zulke lui verdienen ook niet beter. Mijn geweten is helder als kristal, mijne heren, zuiver als pas geblazen glas, recht uit de oven. Aan het werk!'

En aan het werk ging hij, meteen zodra Sooike terugkwam. Eerst goot hij wat water in het vreemde apparaat achter op zijn motor en met een hoop gedraai aan hendeltjes en geduw op knopjes en geloer naar wijzertjes maakte hij benzine. Hoe het precies ging kon Sooike niet zien, ook al stond hij er met zijn neus bovenop. Brrrrr-zoemmm, deed het apparaat. En er was een soort flits. En er liep een vloeistof borrelend en bubbelend door een doorzichtig slangetje naar de vloeistoftank.

'Da's de eerste helft,' zei de man. Hij deed de turf in zijn apparaat, en nog wat water, en brrrr-zoemmm, flits, blubbel-de-blub, zijn benzinetank zat vol.

Hij aaide Sooike over de bol en zei: 'Zo jongen, dank je wel. Ik kan weer verder. Je hebt geen idee, hoe belangrijk dat is!'

'Vanwege het avontuur?' vroeg Sooike vol ontzag. 'Het avontuur met de Duistere Heer?'

'Precies,' knikte Mex. 'Ik ben... Nee, ik mag het eigenlijk niet zeg-

gen. Maar je staat aan onze kant. Dat is duidelijk, mijne heren, dat is duidelijk! Een beetje vertrouwen moeten we hebben, nietwaar? Vertrouwen en vriendschap, dat zijn de enige wapens waar de Duistere Heer nog enigszins bang voor is. Dus, kort en goed: ik zal je vertellen wat mijn opdracht is. Ik ben op zoek. Op zoek naar het kind uit de Voorspelling.'

Sooikes hart klopte in zijn keel. Voorspellingen, dat waren dingen uit verhalen. Uit echte verhalen! En hij zat er middenin!

'Welke Voorspelling?' vroeg hij gespannen.

'Nee maar, jonge vriend! Ken jij de Voorspelling niet? De beroemde Voorspelling over de held, die uiteindelijk de Duistere Heer zal verslaan? Luister dan maar eens goed.'

Met galmende stem droeg hij voor:

'Weet dat het meest onnozele kind
Degene zal zijn die de Heer overwint
Een helm van stro draagt deze held
Die door het Gehoornde Beest wordt vergezeld.
Hij is het die water brengt naar de woestijn
In één enkel huis woont hij – en in een dozijn.'

Als je even nadenkt, zul je zien dat deze Voorspelling precies, maar dan ook precies van toepassing was op Sooike. En dat is niet zo vreemd: de sluwe motorman had hem zelf verzonnen. Om Sooike iets wijs te maken.

Maar Sooike snapte er niets van.

'Een dozijn?' vroeg hij. 'Wat is een dozijn?'

'Jij bent een bijzonder kereltje,' zei Mex. 'Je legt onmiddellijk de vinger op het moeilijkste gedeelte van de Voorspelling. Niemand begrijpt, wat het zou kunnen betekenen. Een do-zijn betekent twaalf, namelijk. En hoe kan iemand nou wo-nen in twaalf huizen?' Verwachtingsvol keek hij Sooike aan.

'Nee,' zei Sooike, 'in twaalf huizen tegelijk, dat kan niet.'

Tjonge jonge, dacht Mex, je bent ook echt niet de slimste. Nou

ja, ik probeer het gewoon nog een keer. ‘En wat nog vreemder is,’ zei hij, ‘hoe kan iemand nou wonen in één huis én in *twalfhuizen*?’

‘Nee,’ herhaalde Sooike, ‘dat kan al helemaal niet.’

De motorman slaakte een diepe zucht. ‘Nou ja,’ zei hij vermoeid, ‘dat is allemaal mijn probleem, niet het jouwe. Ga jij maar terug naar je ouders, in het dorp. Hoe heet jullie dorp ook al weer?’

‘Twaalfhuizen, hoezo?’

Hoezo, vraag-ie. Mex kreeg bijna zin om het op te geven. Maar opgeven is iets voor zachte eitjes. Hij haalde diep adem, keek zo verbaasd als hij kon en riep: ‘Twaalfhuizen!? Pot-duuzend! Zei je *Twaalfhuizen*?!?’

‘Ja, hoezo?’

‘Maar beste jongen, denk nou toch eens na! De mensen in jouw dorp wonen in één huis, én in Twaalfhuizen! De Voorspelling gaat over iemand uit jouw dorp!’

Sooikes mond viel wagenwijd open. ‘Echt waar? In ons dorp? De Uitverkorene?’

‘Eh... Uitverkorene...?’ Daar had Mex nooit van gehoord.

‘Ja,’ zei Sooike onzeker. ‘Zo heet dat toch? Als je degene bent die de Duistere Heer gaat verslaan?’

‘Oh, eh, jaja, zo heet dat ja. Wie zou het kunnen zijn, denk je?’

‘Geen idee.’

‘Laten we nog eens naar de profetie kijken. “*Het meest onnozele kind...*” Weet je wat onnozel betekent?’

‘Ja, dat je dom bent.’

‘Zo ongeveer ja. Het betekent ook: onschuldig. Zuiver van hart, begrijp je wel? Nou – wie is het meest onnozele kind uit jullie dorp?’

‘Het halve dorp zegt dat ik dat ben. De andere helft zegt Boebe.’ Potduuzend, dacht Mex, er loopt er daar nóg zo eentje rond. ‘t Is een mirakel dat dat dorp nog niet van ellende is ingestort.

‘Goed,’ zei hij. ‘Jij of Boebe dus. Wie van jullie twee wordt er vergezeld door het “*Gehoorde Beest*”?’